

“Wat staat ge naar de hemel te kijken?” We kunnen het ons levendig voorstellen hoe die elf leerlingen van Jezus Hem bij zijn hemelvaart gespannen nastaarden. Of misschien vinden we het een vreemd verhaal en in die zin onvoorstelbaar. Hoe dan ook, de leerlingen waren duidelijk onder de indruk van een buitenaards fenomeen. Ze moesten weer tot de aardse realiteit worden teruggeroepen. Dat gebeurde wel door twee hemelse mannen in witte gewaden. Die kwamen we ook al tegen op de ochtend van de eerste paasdag bij het graf. Toen hadden ze een boodschap: *“Hij is niet hier, Hij is verrezen”*. Nu, bij de hemelvaart van Jezus klinkt een belofte: *“Deze Jezus, die van u is weggenomen naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkeren als gij Hem naar de hemel hebt zien gaan.”*

Hij zal terugkeren, dat staat vast. Maar om Hem te zien terugkeren moeten de leerlingen dus niet naar de hemel kijken. Met andere woorden: Hij komt niet langs die weg naar de aarde terug. Hoe is dit te rijmen met de belofte dat Hij op dezelfde wijze zal wederkeren als Hij naar de hemel is gegaan? Bij zijn hemelvaart onttrok een wolk Hem aan hun gezicht, zo hoorden wij voorlezen. Zijn terugkeer *“op dezelfde wijze”* zou dan kunnen betekenen dat Hij voor de ogen van zijn leerlingen zal worden ontsluit.

Deze belofte heeft geen tijdsbepaling. Er staat niet wanneer de Heer zal terugkeren. Zoals Jezus al eerder had gezegd: alleen de Vader kent dag en uur. De waakzaamheid die geboden is geldt daarom zonder ophouden. Anders gezegd: de Heer kan elk moment zo terugkeren zoals Hij naar de hemel is gegaan.

Tijdens het laatste onderhoud met zijn leerlingen, heeft Jezus feitelijk al aangegeven hoe Hij tot hen zal terugkeren. We hoorden het zojuist in het evangelie: *“Zo spreken de Schriften over het lijden en sterven van de Messias en over zijn verrijzenis uit de doden op de derde dag, over de verkondiging onder alle volkeren van de bekering en de vergiffenis van de zonden in zijn Naam.”* Eerder had Hij hun al gezegd dat alles wat over Hem geschreven staat in de Wet van Mozes, in de profeten en psalmen vervuld moet worden. *“Toen maakte Hij hun geest toegankelijk voor het begrijpen van de Schriften.”* (Lk. 24, 44). Datzelfde had Hij ook gedaan met de leerlingen van Emmaüs. Zij getuigden achteraf: *“Brandde ons hart niet in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot?”* (Lk. 24, 32).

Deze ervaring is niet opgetekend als een eenmalig, louter historisch getuigenis dat alleen de eerste generatie leerlingen zou betreffen. Alles wat in het Evangelie is overgeleverd werd geschreven voor ons en voor óns heil doorgegeven. Ze maakt onderdeel uit van de opdracht die Jezus vóór zijn hemelvaart aan zijn leerlingen gaf: *“Te beginnen bij Jeruzalem moet gij van dit alles getuigen.”* Jezus keert tot ons terug in de mate dat wij inzicht krijgen in de betekenis van de heilige Schriften. Zij moeten ook voor ons ontsloten worden. Onze ogen moeten worden geopend om te kunnen zien hoe de Schriften spreken over het lijden, sterven en verrijzen van de Messias, Jezus. Niet door naar de hemel te kijken, dus, maar met de ogen van het geloof in de Schriften te lezen. Zo wordt het geheim van Christus voor ons ontsluit. Dat is één weg waarlangs de Heer tot ons terugkeert.

De apostel Paulus wijst nog een andere weg, in dat schitterende gebed dat hij tot God richt voor de christenen van Efeze. Hij vraagt de Heer hun *“de Geest te geven van wijsheid en openbaring om Hem waarachtig te kennen.”* Hij bidt dat de Vader hun innerlijk oog mag verlichten om te zien, hoe groot de hoop is waartoe God hen roept, hoe rijk de heerlijkheid van zijn erfdeel te midden der heiligen en hoe overgroot zijn macht in ons die geloven.

Paulus spreekt daar in de tegenwoordige tijd. Hij doelt op de werking van God in de gelovigen van zijn gemeente in Efeze. Hij bidt dat zij een open oog krijgen voor de werking van de levende God in hun midden. Dezelfde sterkte en kracht die Christus uit de dood deed opstaan en aan Gods rechterhand zette, is ook werkzaam in en onder ons. Juist door zijn hemelvaart, waarin Jezus ook in zijn menselijke natuur aan de rechterhand van God werd verheven, is de weg vrij gekomen voor de heilige Geest van God om in ons, mensen, zijn kracht te manifesteren. Dit had Jezus zelf al aangekondigd voordat Hij ten hemel opsteeg: *“Gij zult kracht ontvangen van de heilige Geest, die over u komt.”*

Die gave van de Geest wordt niet zonder doel geschonken. Jezus geeft zijn leerlingen een duidelijke opdracht: *“om mijn getuigen te zijn in Jeruzalem, in geheel Judea en Samaria en tot het einde der aarde.”* Dit is dus een tweede weg waarlangs Jezus terugkeert en waar wij Hem dus kunnen zien en ontmoeten.

De apostel Paulus beschrijft in zijn brief aan de christenen van Kolosse het geheim van het geloof als volgt: *“Aan hen heeft God de rijkdom van de heerlijkheid van dit geheim onder de heidenvolken bekend willen maken. En het luidt: ‘Christus, de hoop op de heerlijkheid, is in u.’ (1,27).* Wij moeten dus inderdaad niet naar de hemel kijken, want de hoop op de heerlijkheid is in u. Christus is in ons! In ieder van ons is Hij versluierd aanwezig. En door elkaar lief te hebben kijken we Hem in elkaar te voorschijn. Door elkaar lief te hebben onthullen we de Heer.

Samen vormen wij als geloofsgemeenschap het Lichaam van Christus. Daarin is de volheid van Christus aanwezig: Hij die het al in alles vervult. In zijn hemelvaart is Christus door de Vader boven alles verheven en als Hoofd gegeven aan de Kerk die zijn Lichaam is. In de prelatie van het grote dankgebed zullen we aanstonds horen: *“Hij is niet van onze zijde geweken, zwakke mensen heeft Hij hoop gegeven: Hij is ons hoofd, wij vormen zijn lichaam.”*

Terwijl wij dus de Hemelvaart van de Heer vieren worden ons tegelijk de ogen geopend om te zien hoe Hij werkzaam aanwezig is in ieder van ons. Zijn geheim wordt voor onze ogen ontsluit: Christus in u. Laten we daarom niet naar de hemel kijken, maar vragen wij de Heer dat Hij ons innerlijk oog verlicht om te zien hoe groot de hoop is waartoe Hij ons roept. Amen.